

ма души низами. Но азъ трѣбва да се върна при турцитѣ . . . трѣбва да ги присиля да испиятъ всичката мъстника отъ шишето; тогава ще има тишина. Тогава ще може да се доведе прѣдъ тѣхъ и цѣлийтъ комитетъ съ музиката заедно и нищо неще забѣлѣжатъ. Нека се прѣблѣче, каза той на жена си и отиде.

Стоянъ сѣдна на възглавницата и почна да се изува.

— Азъ бихъ ти помогнала, каза сестра му, като се приближи до него.

— Добрѣ, само по-прѣдпазливо развивай навущата: въ тѣхъ има записки, които трѣбва да бѣждѣтъ цѣли.

Момичето захвана да развѣрзва вървитѣ и ремачкитѣ и прѣдпазливо развиваше по-напрѣдъ вълненитѣ, а послѣ платненитѣ навуща; между тѣхъ се намѣрваха писма въ пликове и просто парчета отъ написана книга. Пликовѣтъ и запискитѣ небѣха голѣми и писани доста дрѣбно. Всичкото, което тя намѣрваши, го даваше на брата си, а той го тургаше около себя си. Като разви единътъ кракъ, почна другийтъ и тамъ намѣрваше книги. Когато свърши своята работа, тя хвана двата крака на брата си, навѣди се и ги цалуна.

— Какво правишъ, *Марийо*, извика младийтъ челоуѣкъ, като си дръпна краката. Нищо неотговори момичето. Тя стана и почна да гледа кадѣ камината.

— Ти подлудѣла ли си, какво е? я запита братъ ѝ.

— Нѣ, азъ помислихъ, че твоитѣ крака . . . те носятъ.

— Ами нали краката носятъ всѣкиго челоуѣка?

— Да, но не всѣкиго носятъ тамъ, кадѣто твоитѣ . . . Ахъ, Стоене! Тя въздѣхна.

— Какво има? . . азъ изпълнявамъ своята обязанность.

— Обязанность? удивително попита бабата, като се намѣкваше кадѣ него. — Но ти не си бѣлгаринъ!

— Ами ти, старо майко, не си ли бѣлгарка?

— Азъ? . . разбира се, бѣлгарка съмъ.

— Ами моята майка?